

uomiinsa. Vaikka rakennukset ovatkin tuhkana, on kuitenkin maa, jolle rakentaa. Tälläkin seudulla, missä meidän porukamme majoilee, on siviilasutus hyvin yleistä. Melkein joka taloon on palannut omistajansa ja iloisenä ja toivorikkaana heidän on rakennettava sitä, minkä sota on tuhonnut.

Vaikka linjat ovatkin niin lähellä, että kaikki sodan äänet kuuluvat, niin ei se näytä estävän heidän töitään.

Kaikki ei tietysti voi tulla kovin pian edes osittainkaan niinkuin oli ennen, mutta ei karjalainen luonne masennu. Kuvaavaa on, että jo useita kertoja on täällä sotilaiden järjestämien virkistyttilaisuksien lisäksi järjestetty seudun siviiliväestönkin puolesta illanviettoja ja muita yhteisiä juhlahetkiä.

Viime viikolla oli seudun Marttayhdistyksen järjestämä illanvietto erään autoporukan tilavassa autovajassa. Oli selvää, että yleisöä siitä ei puuttunut, sotilaita, aina etulinjasta asti oli saapunut, ja siviiliväkeäkin oli aivan näkymään asti. Ohjelmassa ei tietysti mitään erikoista ollut, mutta oli sentään senverran hauskaa, että yleisö innostui joskus nauramaan aivan ääneensä, ja sehän onkin jo suuri saavutus tylsistyneiden rintamajermujen keskuudessa. Vaikka kaakon taivaalla näkyivätkin ilmatorjunta-aseiden sarjat kuin tuliset helminauhut kohoavan kohden taivasta, ja vaikka kranaatit tärisyttivät maata aika ajoin, ei se voinut häiritä tunnelmaa. Onhan nykyisin totuttu siihen, että jos on pieninkin vaihtelun tai virkistykseen mahdollisuus, on se otettava varteen, sillä eihän tiedä mitä huominen on taas tuova.

Kalle Päätaio.

Mietteitä, Kannaksella.

Täällä on jo viikkoja jatkunut näitä aurinkoisia päiviä. Sulapäiviä ilmaantuu ja tiet alkavat olla pian siinä kunnossa, että saa aprikoida kärryillä, reellä vai autoliako tekisi välttämättömät huolto- y.m. reissut.

Tuntuu kyllä vähän kummalta ajatella menikö talvi todella kuin varkein näyttämättä pakkasia ja muita vähemmän toivottuja liittolaislaan. Vanhat sanovat, ettei talvi tavoitetaan mene, mutta siltä vain nyt näyttää, että vanhat, viisaat sananlaskutkin heittävätkä kuperkeikkaa. Voi tietysti tapahtua sellainen poikkeus, että alkaa pyryytää ja pakastaa vasta näin myöhään, mutta silloinkin kylmät jäävät lyhytaikaisiksi, sillä onhan sentään tuo auringon kaari jo aika korkea.

Tuskinpa ne miehet, jotka talvisodan myrskyiset päivät täällä kestivät, osasivat silloin arvata, että saisivat täällä samalla Kannaksella viettää samaa pukua kantaen näinkin pitkiä aikoja, kuin jo nyt ovat saaneet olla toisen sotamme alkamisesta lähtien. Ovathan nyt tosin olosuhteet toiset. Ei ainakaan täällä haavaa vaadita niin ylivoimaisia ponnistuksia kuin silloin. Silloin jouduttiin ylivoimaisen vihollisen edessä vetäytymään takaisin ja saatiin luopua tästä samasta maasta, joka nyt on taas meidän, väkisin pala palalta se jouduttiin luovuttamaan, olihan ylivoima silloin kovin suuri. Nyt kuitenkin se maa on taas oikealla omistajallaan. Vaikka raunioinakin, niin kuitenkin se on sitä maata, jonka suomalainen omistaa. Näille raunioille on taas alettu rakentaa uutta ja siinä toivossa, että ne rakennukset saavat seisoa paikoillaan ilman että sota niitä tuhoaisi.

Hiljalleen, mutta varmasti alkaa Kannaksen elämä palautua entisiin